

Arrest

**nr. 38 197 van 4 februari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 maart 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in. Verweerder stelt vast dat Polen in toepassing van de Conventie van Dublin verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en verzoekt de Poolse autoriteiten om overname van verzoekster.

1.2. Op 20 april 2009 verzoekt de raadsman van verzoekster, via een aangetekend schrijven naar verweerder om de toepassing van artikel 15 van de Dublin-verordening aangezien haar oudste dochter in België verblijft.

1.3. Op 30 juni 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van medische redenen, met name op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 8 oktober 2009 wordt de overname van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen door de Poolse autoriteiten aanvaard.

1.5. Op 27 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

De ambtenaar-geneesheer stelde in zijn medisch verslag dd 27/10/2009 (zie gesloten omslag) vast dat de medische zorgen voor dochter N.A. in het land van overdracht, nl. Polen, correct kan worden verder gezet. Bovendien bevestigt het Ministerie van Volksgezondheid te Polen dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is.(zie administratief dossier).

Dat de ambtenaar-geneesheer concludeert dat de aandoening van betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar is in Polen, land van uitwijzing. Derhalve

1)blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2)blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien deze beslissing geldt voor zowel de moeder, E. A. als zus N.S. wordt A. aldus omringd door familie zodat zij niet alleen blijft.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: problemen land van herkomst, artikel 3 en 8 EVRM) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

1.6. Op 29 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert in het enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel omdat samen met de medische problematiek die in haar aanvraag wordt aangehaald nog andere elementen naar voren werden geschoven, dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nergens wordt aangegeven dat er geen antwoord moet worden gegeven op de andere argumenten aangehaald in een aanvraag tot verblijf om medische redenen, dat het louter bestaan van twee aparte wetsartikels waarin twee procedures worden vermeld niet toelaat te stellen dat geen andere argumenten dan louter medische argumenten kunnen worden ingeroepen, dat het uitblijven van een antwoord over de andere argumenten een gebrek in de motivering is.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980. Schending van het de redelijkheids- en zorgvuldigheids beginsel.

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing melding maakt van het feit dat de medische problematiek waaraan verzoekster lijdt kan worden behandeld in Polen;

Dat in de bestreden beslissing geen antwoord wordt gegeven op de overige elementen die ter kennis worden gebracht van de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien deze argumenten niet vallen binnen de medische context van artikel 9ter van de vreemdelingenwet;

Dat het heel gemakkelijk is om volledig abstractie te maken van deze argumenten en deze eenvoudig terzijde te schuiven als zijnde niet relevant voor een aanvraag tot medische regularisatie;

Dat duidelijk blijkt volgens de Dienst Vreemdelingenzaken dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel een aanvraag om medische redenen betreft en dat er derhalve geen rekening mee moet worden gehouden met overige elementen, die dan eventueel in het kader van een aanvraag gebaseerd op artikel 9bis kunnen worden behandeld;

Dat artikel 9ter vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Dat nergens uit de tekst van artikel dat er geen antwoord moet worden gegeven op andere argumenten die worden aangehaald in een aanvraag tot verblijf om medische redenen, indien dat wordt gevraagd door betrokkene, zoals dat hier het geval is;

Dat erop dient te worden gewezen dat er wel degelijk een medische problematiek werd aangehaald door betrokkene en dat in het kader van deze aanvraag nog andere elementen naar voren werden geschoven;

Dat er dus geen sprake is van een aanvraag waarin bijvoorbeeld geen enkele melding wordt gemaakt van medische problemen die dus kennelijk verkeerdelijk wordt ingediend;

Dat het louter bestaan van twee aparte wetsartikels waarin twee procedures worden vermeld niet toelaat te stellen dat men geen andere argumenten dan louter medische argumenten kan inroepen in een medische regularisatie;

Dat het uitblijven van enig antwoord met betrekking tot deze punten een gebrek in de motivering is, aangezien het niet voldoende is te stellen dat deze elementen geen medische argumenten zijn en derhalve niet mee beoordeeld dienen te worden:

Overwegende dat derhalve de bestreden beslissing niet op voldoende wijze wordt gemotiveerd;”

3.2. In de repliekmemoirie verwijst verzoekster naar de middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en stelt dat deze dienen als *“integraal hernomen te worden beschouwd”*.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen medische gronden geen schending uitmaken van de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch van artikel 3 van het EVRM omdat de ambtenaar-geneesheer concludeert dat de ziekte geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien deze behandeling beschikbaar is in Polen, land van uitwijzing.

Verzoekster stelt dat er geen antwoord is gegeven in de bestreden beslissing met betrekking tot de andere (niet-medische) argumenten die zij heeft aangehaald naar aanleiding van haar aanvraag tot voorlopig verblijf om medische redenen.

Uit de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend op 30 juni 2009 blijkt dat verzoekster het volgende heeft aangehaald:

“ II - Redenen van de aanvraag

Artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 stelt als voorwaarde dat er buitengewone omstandigheden van medische aard worden ingeroepen.

Deze buitengewone omstandigheden dienden te worden geïnterpreteerd als een absolute onmogelijkheid voor mijn cliënten om terug te keren naar haar land van herkomst doch dat het buitengewoon moeilijk zou zijn voor haar om terug te keren.

Zoals blijkt uit de medische attesten die er in bijlage vindt, is het omwille van medische gronden voor mijn cliënten onmogelijk zoniet minstens buitengewoon moeilijk om terug te keren naar haar land van herkomst.

In bijlage zal U een medisch attest vinden met betrekking tot de pathologie waar N.A. aan lijdt.

Dr. L. psychiater, behandelt momenteel A., voor psychotische problemen met hallucinaties, angstaanvallen en slaapstoornissen, Waar voor zijn medicatie toegediend krijgt.

De arts stelt eveneens dat hij steeds vergezeld moet zijn van derde personen en dat zij niet kan werken omwille van haar aandoening.

Dr. L. stelt dat de verdere opvolging door een psychiater noodzakelijk is en dat de reeds een verbetering merkbaar is van de psychotische elementen maar dat ingeval van stopzetting van de behandeling haar toestand zal verergeren.

Er wordt eveneens een medisch attest bevestigd dat het absoluut noodzakelijk is dat zij omringd wordt door bepaalde personen aangezien zij nooit alleen kan blijven. Er wordt eveneens gesteld dat een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk is omdat zij niet instaat is op dit ogenblik om te reizen en dat er geen geschikte behandeling in Rusland kan worden gevonden voor haar pathologie.

Gezien de gezondheidstoestand van A. en de onmogelijkheid om in haar land van herkomst de nodige verzorging te krijgen, dient haar verblijfssituatie voor een onbepaalde duur te worden geregulariseerd.

Om al deze redenen, vraagt verzoekster haar en haar dochters een verblijfsvergunning om medische redenen zou worden toegekend.

Er dient namelijk op te worden gewezen dat A. momenteel nog minderjarig is. Volgens de behandelende arts is eveneens dat zij omringd wordt door familie aangezien dit nodig is voor haar algemeen welzijn en meer bepaald voor haar pathologie.

Er kan dan ook niet anders dan dit dossier te worden gewezen op het belang van artikel 8 EVRM, dat luidt als volgt:

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

« 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

In dit verband moet er worden verwezen naar het feit dat elke inbreuk op het familiale leven van een persoon niet noodzakelijkerwijs een schending is van artikel 8. Inderdaad, alinea 2 van artikel 8 van het EVRM bepaald een serie voorwaarden waarbinnen een inbreuk op het recht op het privéleven of het familiale leven geen schending zou zijn van artikel 8. Deze voorwaarden werden gepreciseerd door een constante rechtspraak van het Hof van Straatsburg. Indien slechts één van de voorwaarden niet wordt gerespecteerd, betreft het een schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze voorwaarden zijn de volgende:

-de tussenkomst in het recht op het privéleven en het familiaal leven moet conform zijn aan de wet;

- de tussenkomst moet een legitiem doel nastreven zoals vermeld in alinea 2 van artikel 8 van het EVRM;

- er moet een proportionaliteit zijn tussen de gebruikte middelen en het nagestreefde doel opdat de tussenkomst als noodzakelijk wordt beschouwd in een democratische samenleving.

Het feit om een deze aanvraag verzoekster zelf en haar andere minderjarige dochter niet mee in overweging te nemen in verband met de medische regularisatie op basis van de medische toestand van A., zou niet enkel catastrofale gevonden hebben op het gebied van de pathologie waar A. aan lijdt hetgeen zou neerkomen op een vernederende en mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, maar zal eveneens een schending inhouden van het fundamentele recht op het hebben van een gezinsleven.

Er zat derhalve eveneens een schending zijn van artikel 8 van het leven gaan en gezien niet zo kunnen worden aangetoond dat de inmenging van de Belgische staat in de uitoefening van het recht op een familiaal leven zo beantwoorden aan de cumulatieve voorwaarden die een inbreuk hierop rechtvaardigen.”

Verzoekster zet in haar verzoekschrift niet uiteen op welke ‘andere argumenten’ niet zou zijn geantwoord in de bestreden beslissing. In de mate dat verzoekster doelt op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM omdat “het absoluut noodzakelijk is dat zij omringd wordt door bepaalde personen aangezien zij nooit alleen kan blijven” blijkt uit de bestreden beslissing het volgende motief “Gezien deze beslissing geldt voor zowel de moeder, E.A. als zus N.S. wordt A. aldus omringd door familie zodat zij niet alleen blijft.”, en kan bijgevolg niet vastgesteld worden dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de ‘andere (niet-medische) argumenten’. Bovendien motiveert de bestreden beslissing verder: “Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: problemen land van herkomst, artikel 3 en 8 EVRM) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.” Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.(...)”

Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling. Verweerder dient in de eerste plaats te onderzoeken of er in het land van herkomst (in casu het land waaraan de overname is gevraagd in het kader van de Dublin-verordening) een adequate behandeling mogelijk is. Deze vereiste van een adequate behandeling wordt beoordeeld ten aanzien van de betrokkene die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of de betrokkene die het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Een ernstig zieke vreemdeling heeft bijgevolg enkel

recht op een medisch verblijf in België als er in zijn land van herkomst geen of slechts een onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid is van medische zorgen voor zijn ziekte.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Evenmin heeft verzoekster aangetoond dat zij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft. In casu oordeelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 27 oktober 2009 immers dat de aandoening van verzoekster *“hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar is in Polen, land van uitwijzing”*. In de bestreden beslissing wordt dit advies integraal overgenomen en besluit verweerder dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83 of artikel 3 van het EVRM. Verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift. Verzoekster betwist echter dat verweerder geen motivering dient te geven met betrekking tot de ‘andere’ niet-medische argumenten in haar aanvraag tot verblijf om medische redenen. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verweerder in de bestreden beslissing te stellen *“Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven”*. De procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is exclusief gericht op personen die omwille van medische redenen een verblijfsrecht aanvragen in België. Verweerder verwijst terecht op het bestaan van de procedure voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met deze vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde ambtenaar niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Verweerder is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangehaalde elementen met betrekking tot haar medische toestand werden onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoeksters aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle aangehaalde medische argumenten in de aanvraag, alsook op de adviezen gegeven door de arts van verzoekster, de ambtenaar-geneesheer en het ministerie van volksgezondheid te Polen en derhalve zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekster erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN